

Bileam, werktuig van de ‘aanklager der broeders’

Gedachten n.a.v. Numeri 22-24

In dit gedeelte vinden wij de heerlijke profetieën die Bileam uitsprak ten aanhoren van Balak, de koning van de Moabieten. Het is heel belangrijk, als we getuigen zijn daar op de hoogten van Baal, als we mogen zien wat daar op het spel stond, en als we naar de sprekers mogen luisteren. Geen enkele Israëliet vermoedde, wat ertussen Jahweh en de vijand plaats greep. Misschien zaten zij te morren in hun tenten op hetzelfde ogenblik, dat God de geldgierige profeet gebruikte om hun volmaaktheid uit te spreken. Balak wilde alleen een vloek voor Israël; maar, God zij geprezen! Hij kan niet dulden, dat iemand Zijn volk vervloekt. Wel zal Hijzelf in het verborgen hen over vele dingen moeten onderhouden; maar Hij staat niet toe, dat een ander kwaad van hen spreekt. Dit is van groot belang. Het gaat er niet om wat de vijand van Gods volk denkt, ook niet om wat het van zichzelf denkt, maar wat God van hen denkt. Hij weet alles van hen: wat zij zijn; wat zij gedaan hebben; al wat er in hen is. Alles is naakt en geopend voor Zijn alziend oog. De diepste geheimen van ons hart, en van ons leven zijn Hem bekend. Engelen, mensen, noch duivelen kennen ons, zoals God ons kent. Hij kent ons volkomen, en wij hebben met Hem te doen.

Ja, wij kunnen de triomferende woorden van de apostel uitspreken: “Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?” God ziet ons. God denkt aan ons, spreekt over ons, en handelt met ons in overeenstemming met de volmaaktheid van Zijn eigen werk. Anderen mogen veel kwaad in ons zien; maar wat onze positie betreft ziet God ons alleen in de voortreffelijkheid van Christus; wij zijn *in Hem* volmaakt. Als God Zijn volk ziet, aanschouwt Hij in hen Zijn eigen werk; en het is tot eer van Zijn heilige Naam en tot lof van Zijn heerlijkheid, dat men geen vlek ziet op de Zijnen.

Gods wezenskenmerken, Zijn Naam, Zijn heerlijkheid en de volmaaktheid van Zijn werk, alles is gemoeid met de positie van hen die Hij aan Zich verbonden heeft. Zodra zich dus een vijand of een aanklager voordoet, zal God alle beschuldigingen opvangen en beantwoorden. Zijn antwoord berust dan niet op wat Zijn volk in zichzelf is, maar op wat dat volk is op grond van de volmaaktheid van Zijn eigen werk. Zijn eer is er mee gemoeid; en door hen te verdedigen, handhaaft God Zijn eigen eer. Hij stelt zich tussen hen en elke beschuldiger. Zijn heerlijkheid eist dat zij gezien worden in al de heerlijkheid die Hij hun gegeven heeft. Wil de vijand vervloeken en aanklagen, dan antwoordt God hem door te spreken over de rijke genade van Zijn eeuwig welbehagen in allen die Hij heeft uitverkoren en geschikt gemaakt om voor eeuwig in Zijn tegenwoordigheid te zijn.

Een treffende illustratie hiervan vinden we in Zacharia 3. Ook daar komt de vijand om de vertegenwoordiger van het volk van God aan te klagen. Hoe antwoordt God hem? Satan wil Jozua vervloeken en beschuldigen, maar Jahweh reinigt, bekleedt en kroont hem, zodat de Satan geen woord meer heeft in te brengen. Hij is voor goed tot zwijgen gebracht. De vuile kleren zijn weggenomen; en hij die een vuurbrand was, is nu een gekroonde priester; hij die alleen maar voor het vuur van de hel geschikt was, kon nu de voorhoven van de HEERE bewaken. Ook in het Hooglied vinden wij hetzelfde. Daar zegt de Bruidegom als hij zijn bruid ziet: “Geheel zijt gij schoon, mijn vriendin; en er is geen gebrek aan u” (Hoogl. 4:7). Maar als

zij over zichzelf spreekt, kan ze alleen maar zeggen: “Ik ben zwart” (Hoogl. 1:5-6).

Zo ook in Johannes 13. De Heer Jezus ziet naar Zijn discipelen, en zegt dat ze “geheel rein” zijn. Terwijl een paar uur later een van die discipelen Hem met eden en vervloekingen zou verloochnen. Zo groot is het verschil tussen wat wij in ons zelf en wat wij in Christus zijn - tussen onze positie en onze praktische toestand. Mag de heerlijke waarheid van onze volmaakte positie in Christus ons ooit zorgeloos maken? Beslist niet! Nee, de Heilige Geest gebruikt juist de kennis van onze volmaaktheid in Christus, om de maatstaf van onze wandel te verhogen. Luister hoe de apostel het onder woorden brengt. “Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn; want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid. Doodt dan uw leden, die op de aarde zijn...” (Kol. 3:1-6).

Wij moeten nooit onze positie in Christus afmeten aan onze eigen toestand; maar we moeten altijd onze toestand toetsen aan onze positie. Als we die positie verlagen tot de toestand waarin we verkeren, roepen we een halt toe aan alle vooruitgang in ons praktische christelijke leven. Deze waarheid wordt duidelijk toegelicht in de vier spreuken van Bileam.

Menselijk gesproken zouden wij nooit zo'n heerlijk gezicht op het volk Israël hebben gehad als “het gezicht van de Almachtige” ons hier geeft vanaf “de hoogte der steenrotsen”. En dat gebeurt nog wel door een man als Bileam “wie de ogen ontdekt worden”. We hadden zo iets nooit gezien als Balak niet geprobeerd had het volk te vervloeken. Jahweh kan iemand de ogen openen voor de ware toestand en de positie van Zijn volk.

Balak, Bileam en al de vorsten van de Moabieten kwamen bijeen om te horen hoe Israël vervloekt zou worden. Ze bouwden zeven altaren, en offerden een var en een ram op elk altaar; het zilver en het goud van Balak schitterde in de ogen van de geldzuchtige, valse profeet; maar alle machten van hemel en aarde, van duivelen en mensen kunnen het volk van God niet vervloeken of beschuldigen. De vijand had net zo goed kunnen proberen een gebrek aan te wijzen in de heerlijke schepping, waarvan God zei “dat zij zeer goed” was. O, nee! God ziet Zijn verlost en in al de voortreffelijkheid, waarmee Hij hen bekleed heeft. En wanneer zien wij ze ook zo? Als we “op de hoogte van de steenrotsen” klimmen, opdat onze “ogen ontdekt worden”, en we ze zien met “het gezicht van de Almachtige”.

C.H. Mackintosh